

остави я нея поне. Поштади едничко то добро което ми оставя въ нештастие то. Ти ме уби. Што ти направихъ, та искашъ да се прокълна прѣди да издъхна? Остави ме. Азъ немога да се боря съ тебе. Ти си сатана, а азъ съмъ жена. Ти си прѣстъпление то, а азъ съмъ слабостъ та.

**Маринъ.**

Азъ съмъ прѣстъпление то което води къмъ спасение, а ти слабостъ та, която води на бѣсилка та . . .

**О л г а.**

Чичо !

**Маринъ.**

Не мислишъ ли на това? Младини! младини! Дѣла та ви водятъ слѣпишкомъ. Трѣбова ли да останете слѣпи и когато ви заведатъ до брѣгъ тъ на пропастъ та? Не трѣбова ли очити ви да се отворетъ най-сетнѣ прѣдъ знающта та гибель? Зашто човѣкъ не може да бѣде младъ два пѣти? Една ръка се простира най-сетнѣ за да растrese тая гибелна слѣпотия на упорство то . . . Олго, прокълни слѣпотия та си за да избавишъ и себе-си и него, па послѣ, ако е нужно на штастие то ти, прокълни и ръка та, която ви е искубнала отъ гърло то на гибель та. Врѣмето е кратко. Бързай . . . бързай. Негови ти дни са преброени . . .

**О л г а, (като става).**

Чичо ! милость ! . . . Не ли ти казвахъ? Поштади ме, слаба съмъ . . . Жената която се моли заслужва съжаление. Остави ме. Моштъ та на една жена — единъ дѣхъ стига за да я събори. Нѣ. Каквото сръдце и да носишъ . . . ти не можешъ да забравишъ, че прѣдъ тебе стои дѣштерята на брата ти. Тя е слаба. Тя нѣма никого на свѣтъ тъ. Смили се надъ нея . . .

*(Пада на столъ тъ).*

**Маринъ.**

Смили се надъ себе-си, Олго. Когато си помисля. Направи я честита: тия бѣха послѣдните му думи. Ти растеше и съ години ти растеха хубостъ та и умъ тъ ти. Какъ се радвахъ, какъ се гордѣехъ азъ, че ште мога да изпълня желанието на брата си. Азъ не се